



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Š. K.**, zast. JUDr. Jitkou Št'astnou, advokátkou, se sídlem Prostřední 128, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) ALITRON-OST s.r.o., IČ 60755725, se sídlem Tečovice 378, Zlín, II) E. P., III) E.ON Česká republika, s.r.o., IČ 25733591, se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, IV) M. F., V) H. F., VI) M. Ch., VII) S. Ch., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2017, č. j. 31 A 45/2015 - 151,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 7. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 29. 4. 2015, č. j. KUZL 24998/2015, sp. zn. KUSP 55061/2014 ÚP-Do (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odbor stavebních a dopravních řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2014, č. j. MMZL 059738/2014, sp. zn. MMZL-SÚ-028935/2014/Ka (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž správní orgán prvního stupně rozhodl o umístění stavby „*Rekonstrukce, oprava a přístavba polyfunkčního domu Z., S. č. p. X*“ na pozemcích st. pl. X (zastavěná plocha a nádvoří), p. č. X (zahrada), p. č. X (ostatní plocha - zeleň) a p. č. X (ostatní plocha - silnice) v k. ú. Z..

[2] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 1. 2017, č. j. 31 A 45/2015 - 151. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný se s celou věcí důkladně seznámil, vypořádal všechny námitky vznesené žalobkyní a neopomenul žádné podstatné skutečnosti.

[3] Krajský soud konstatoval, že podklad Ministerstva zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“) je dostatečně přezkoumatelný, v něm obsažená úvaha je v zákonných mezích a je z něj logické, jak ministerstvo postupovalo. Sama žalobkyně nedoložila žádné důkazy, které by vyvracely výpočty provedené ministerstvem, podle nichž nebude překročen zákonem stanovený hlukový limit.

[4] Krajský soud dále podotkl, že právní úprava neobsahuje zákonem stanovené požadavky na obsah hlukové studie. U každého individuálního záměru se posoudí největší možná hluková zátěž, která při provozu a realizaci stavebního záměru může vzniknout. V tomto případě se jedná o provoz restaurace a vinárny s povoleným provozem pouze do 22:00 hodin, proto byl v hlukové studii posouzen provoz do výše uvedené doby. Není povinností zpracovatele studie posuzovat hluk nad rámec zadání. Pokud hluk nepřekročí zákonnou mez při největším provozu, je logické, že v nočních hodinách pak bude hluk z provozu zcela zanedbatelný a prokazatelně nižší.

[5] Krajský soud také považoval za nedůvodnou námitku narušení pohody bydlení a snížení tržní hodnoty bytu žalobkyně. Dotčené orgány realizaci stavby povolily a nespátkovaly v samotné realizaci a provozu stavebního záměru takový zásah do práv občanů, či zásah do práva na pohodu bydlení okolních bytových jednotek, který by byl nad rámec zákonem stanoveného limitu. Tvrzení žalobkyně je pouze obecné bez bližší specifikace a bez dostatečných podkladů.

[6] Krajský soud dále uvedl, že neshledal nedostatky správního spisu, když ani žalobkyně nespécifikovala, v čem tuto nedostatečnost spatřuje.

[7] Krajský soud rovněž vzal za prokázané, že na základě provedených kontrolních prohlídek se úpravy prováděné před stavebním povolením týkaly pouze neodkladných oprav. Jednalo se tedy o udržovací práce, které musely být realizovány k tomu, aby vůbec mohlo dojít k samotným pracím na stavebním záměru. Nedošlo k provádění stavby bez rozhodnutí, jelikož realizace stavby nezapočala a docházelo pouze k udržovacím pracím. Podle krajského soudu je zřejmé, že stavebník svůj stavební záměr nezahájil před vydáním stavebního povolení a nemohlo tak dojít k rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ani k namítanému rozporu s ustanovením § 134 odst. 4 stavebního zákona.

[8] Krajský soud i poslední námitku žalobkyně týkající se příjezdu do garáže vyhodnotil jako nedůvodnou. Jednalo se o návrh zasahující do projektové dokumentace stavebníka, která není přístupná všem osobám. Osoba dotčená na svých právech může namítat pouze námitky vztahující se k projednávané věci. Projektová dokumentace splňuje všechny zákonem stanovené podmínky. Nelze požadovat po stavebníkovi, aby do svého projektu zapracovával návrhy ostatních osob z důvodu jejich vlastního pohodlí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítla, že zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), nezmocňuje ministerstvo k odbornému provádění

pokračování

výpočtů a zpracovávání odborných hlukových studií a posudků. Ministerstvo překročilo své zákonem stanovené pravomoci, když samo v řízení zpracovalo odborné výpočty a hlukový posudek, který pak odsouhlasilo jako jeden z podkladů pro rozhodnutí ve věci samé. Způsobnost úředních osob má jinou povahu, než odborná způsobilost zpracovatelů odborných posudků, a podle stěžovatelky správní úřad nemá potřebnou odbornou způsobilost, když za správnost posudku nenese nikdo zodpovědnost.

[11] Stěžovatelka spatřovala nezákonný úřední postup v tom, že nedošlo k výpočtu hladiny hluku vlivu navrhované stavby v nočních hodinách. Největší hlukovou zátěž může představovat hluk v nočních hodinách, kdy jsou stanoveny přísnější limity hluku. Soud se podle stěžovatelky měl vypořádat s hlukovou zátěží během 24 hodin, která plyne ze vzduchotechniky dané stavby a provozu vozidel po nově navrhovaném příjezdu do otevřených garáží dané stavby přímo pod okny jejího bytu. Nelze tvrdit, že povolovaná stavba v nočních hodinách nepřesáhne hlukové limity, proto rozhodnutí žalovaného i správního orgánu jsou nepřezkoumatelná a nezákonná.

[12] Stěžovatelka také namítla, že stavební povolení nemělo být vydáváno za situace, kdy stavba byla zahájena před jeho vydáním (resp. právní mocí), což podle ní vyplývá z úředních zápisů. Mělo dojít k zastavení prací podle § 134 odst. 4 stavebního zákona a mělo být zahájeno řízení podle § 129 stavebního zákona.

[13] Závěrem stěžovatelka namítla, že minila podat návrh podle § 36 odst. 1 správního řádu a § 192 stavebního zákona na odlišné situování nové příjezdové cesty do garáží navrhované stavby. Byla nezákonně zkrácena na svých právech, když její návrh nebyl projednán. Stavebník mohl nadále setrvat na svém návrhu nebo jej mohl změnit a mohlo dojít ke smírnému řešení celé věci. Stěžovatelka má za to, že její návrh byl relevantní, neboť nebylo prokázáno, že takové řešení stavby nebude mít vliv na její práva z pohledu hluku. I zde došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem.

[14] Stěžovatelka proto navrhla rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[16] K námitce týkající se nesprávnosti postupu ministerstva při vypořádání námitek týkajících se nesprávnosti a nedostatečnosti podkladů stavebního povolení v podobě hlukové studie uvedl, že se jedná o oblast působnosti orgánu ochrany veřejného zdraví, v níž může stavební úřad postupovat pouze v součinnosti s tímto dotčeným orgánem, od něhož je oprávněn si vyžádat stanovisko k uplatněným námitkám. Tímto stanoviskem je stavební úřad vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah svých pravomocí svěřených mu zákonem. Žalovaný uvedl, že závazné stanovisko není rozhodnutím, na úrovni dotčeného správního orgánu neprobíhá žádné odvolací řízení týkající se závazného stanoviska a nejde ani o přezkumné řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu. V daném případě ministerstvo potvrdilo stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje a žalovaný byl povinen toto stanovisko respektovat.

[17] Žalovaný poukázal na to, že námitky nedostatečnosti a nesprávnosti hlukové studie byly v průběhu řízení stěžovatelkou uplatňovány opakovaně a správní orgány i soud se jimi zabývaly a své stanovisko dostatečně a srozumitelně objasnily. Ze stanoviska ministerstva vyplývá, že stavebník uvedl, že provoz bude pouze v denní době. Pokud by došlo ke změně provozu i na noční dobu, bude nezbytné ověřit měřením situaci i v noční době. Navíc, před uvedením stavby do užívání byl stavebník zavázán provést zkušební provoz, v jehož rámci bude provedeno měření hluku z provozu stavby, aby se zjistilo, že při provozu této stavby nebudou překračovány hygienické limity hluku. Ze stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje bylo zjištěno, že v případě překročení hlukových limitů budou přijata příslušná protihluková opatření.

[18] Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad se opakovaně zabýval zjišťováním, zda došlo k zahájení stavební činnosti před vydáním stavebního povolení, a uskutečnil na předmětné stavbě několik kontrolních prohlídek, při kterých bylo konstatováno, že vlastník stavby provedl pouze zabezpečovací práce kvůli bezpečnosti stavby. Stavební úřad zjistil například, že uvnitř budovy byly odstraněny vnitřní omítky, některé nenosné stěny a nášlapné vrstvy podlah, přičemž tuto činnost posoudil jako stavební úpravy. Na základě opakovaných podnětů vlastníků sousední nemovitosti provedl stavební úřad opakované kontrolní prohlídky a stav předmětné stavby mu byl dostatečně znám. V rámci kontrolních prohlídek však nikdy nebylo zjištěno, že by práce překročily rozsah udržovacích prací či stavebních úprav, ke kterým není třeba stavebního povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.

[19] Závěrem žalovaný zdůraznil, že správní orgán není oprávněn v řízení o žádosti projednávat jiný záměr než ten, který byl předmětem podané žádosti. Podle § 45 odst. 4 správního řádu je pouze žadatel oprávněn s podaným návrhem disponovat, například zúžit nebo vzít zpět. Správní orgán je návrhem vázán a je povinen jej řádně přezkoumat a zjistit, zda splňuje zákonné požadavky. Z vyjádření stavebníka je zřejmé, že tento se snažil s maximální možnou součinností a snahou vyjít vstříc uplatněným námitkám. Co se týče způsobu zajištění příjezdu do podzemního parkoviště, nedoznal jeho návrh žádných změn, stavebník na něm tedy setrval.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, přičemž stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná (§ 102 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán prvního stupně vydal dne 17. 7. 2014 rozhodnutí o umístění stavby „*Rekonstrukce, oprava a přístavba polyfunkčního domu Z., S. č. p. X*“ na pozemcích st. pl. X (zastavěná plocha a nádvoří), p. č. X (zahrada, p. č. X (ostatní plocha - zeleň) a p. č. X (ostatní plocha - silnice) v k. ú. Z.. Výrokem č. I. určil umístění stavby na pozemku, prostorové řešení stavby, druh a účel stavby, vymezil území dotčené vlivy stavby, stanovil podmínky pro umístění stavby a podmínky pro provedení části stavby, nevyžadující stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Výrokem č. II. stanovil podmínky pro provedení stavby a pro užívání stavby a vydal stavební povolení. Stavebníkem je společnost ALITRON-OST, s.r.o., IČ 607 557 25, sídlem Tečovice 378, 763 02 Zlín. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015 prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatelky zamítl.

[24] K první námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě rizik ohrožujících zájmy veřejného zdraví přísluší vydání stanoviska k navrhované stavbě orgánům ochrany veřejného zdraví podle § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví. Stanoviska orgánů ochrany veřejného zdraví mají dle § 94 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví charakter závazného stanoviska podle § 149 správního řádu. Orgány ochrany veřejného zdraví ověřují, zda navrhovanou stavbou nebudou ohroženy zájmy ochrany veřejného zdraví. V oblasti ochrany před hlukem musí být posouzeno především to, zda v průběhu realizace stavby a jejího užívání nebudou překročeny hygienické limity hluku stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb.,

pokračování

o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[25] V rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, se vyslovil Nejvyšší správní soud k této otázce tak, že „*v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. (...) Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu*“ (podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126).

[26] Dotčené orgány zauímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede. Ministerstvo zdravotnictví je tak nejvyšší možnou instancí, která mohla a může řešit námitky směřující proti hlukové studii. Součástí soudního přezkumu je posouzení podkladu Ministerstva zdravotnictví z hlediska zákonnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63). K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ministerstvo jakožto nadřízený správní orgán posuzuje obsah závazného stanoviska z pozice orgánu vyšší instance, tedy závazné stanovisko buď potvrdí, nebo změní. Ministerstvo nevybočilo ze svých kompetencí a stěžovatelka nespécifikovala dostatečně, v čem spatřuje nezpůsobnost úředních osob při provádění změny závazného stanoviska provedením výpočtu hodnoty hluku. Stěžovatelka nedoložila žádné relevantní důkazy o tom, že by docházelo k překročení hlukových limitů. Z uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že první námitka stěžovatelky je nedůvodná.

[27] V případě druhé námitky se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že právní úprava neobsahuje zákonné požadavky na obsah hlukové studie. Není tedy povinnost vypořádat se v hlukové studii se všemi možnými alternativami, které mohou (ale také nemusí) vzniknout. Každá stavba je tedy posuzována individuálně. Stavebník uvedl, že provoz restaurace a vinárny bude v denní době do 22:00 hodin. Proto bylo důležité posoudit hluk do této doby. Pokud by došlo v budoucnu ke změně provozu i na noční dobu, bude nezbytné provést výpočet znovu, i v noční době. Stavebník byl v rámci vydaného stavebního povolení zavázán provést zkušební provoz před uvedením stavby do užívání, v rámci kterého bude provedeno měření hluku z provozu předmětné stavby. Pokud bude doloženo prokazatelné překročení hlukových limitů, budou provedena odpovídající protihluková opatření. Ani tato námitka stěžovatelky tak není důvodná.

[28] Ke třetí námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že stavebník sám oznámil stavebnímu úřadu dne 17. 10. 2012 zahájení udržovacích prací. Místní šetření proběhlo dne 1. 11. 2012. Dne 12. 2. 2013 byla provedena další kontrola, kde v protokolu je uvedeno mimo jiné, že: „*Uvnitř budovy byly odstraněny vnitřní omítky, náslapné vrstvy podlah a po jedné přičce v přízemí a v patře. Udržovacími pracemi nebyly dotčeny žádné nosné konstrukce.*“ Dne 15. 7. 2014 proběhla další kontrolní prohlídka a dne 3. 3. 2014 byla podána žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Dne 2. 4. 2014 bylo stavebníkovi oznámeno zahájení společného řízení ve věci předmětné nemovitosti a dne 17. 7. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení.

[29] Námitka stěžovatelky směřovala vůči skutečnostem uvedeným v protokolu ze dne 12. 2. 2013. Stavební úřad činnost uvedenou v tomto protokolu vyhodnotil jako stavební úpravy, které však nevyžadují vydání územního souhlasu (viz § 79 odst. 6 stavebního zákona). Při žádné z opakovaných prohlídek, které se konaly na základě podnětů vlastníků sousední nemovitosti, nebylo zjištěno, že by realizovaná činnost překročila rámec § 103 odst. 1 písm. c) a d) stavebního zákona. V tomto směru Nejvyšší správní soud považuje za správně zjištěné, že práce namítané stěžovatelkou představují stavební úpravy, které nevyžadují stavební povolení, ani ohlášení stavebnímu úřadu. Práce, které mění vzhled stavby nebo způsob jejího užívání, či zasahují do jejích nosných konstrukcí, vyžadují stavební povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 - 69). Takový typ prací při opakovaných kontrolách zjištěn nebyl. Ani tato námitka stěžovatelky důvodná není.

[30] Poslední námitka stěžovatelky směřovala do projektové dokumentace stavebníka. Nejvyšší správní soud zde podotýká, že projektovou dokumentaci ovlivňuje pouze stavebník. Žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je řízením návrhovým a stavebník vymezuje obsah svého návrhu, který může změnit nebo vzít zpět. Jak správně vyhodnotil krajský soud, mohou osoby dotčené na svých právech namítat pouze takové skutečnosti, které jsou relevantní k projednávané věci. Návrh na změnu projektové dokumentace mezi ně nespadá. Územní i stavební řízení jsou řízení návrhová. Správní orgán je tedy vázán návrhem stavebníka, nemá právo zasahovat do jeho obsahu a zkoumá, zda není v rozporu se stavebním zákonem a jeho prováděcími vyhláškami, případně zda není v rozporu s některým ze zvláštních zákonů, na jejichž podkladě hájí dotčené orgány veřejný zájem. V daném případě stavebník nezměnil svůj návrh ohledně způsobu zajištění příjezdu do podzemních garáží a projektová dokumentace splnila všechny zákonné podmínky. Ani stěžovatelce nepřísluší měnit projektovou dokumentaci stavebníka postupem podle § 36 odst. 1 správního řádu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se stěžovatelka mohla seznámit s podklady pro rozhodnutí, uplatnit k předmětu řízení případné námitky, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr

[31] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že není naplněn žádný z kasačních důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadený rozsudek krajského soudu zrušit. Kasační stížnost tedy není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední

pokračování

činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[33] Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tyto osoby ani nepožadovaly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2017

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu